ספרשתבינא דפומבדיתא קאי ליה לאדא ספרשתבינא

דיילא עד פלגיה וכולי עלמא קאי לפרשתבינא

דפומבדיתא עד חרציה שאלו לפני רבי המפלת

שפיר מלא בשר מהו אמר להם לא שמעתי

אמר לפניו ר' ישמעאל בר' יוםי כך אמר

אבא מלא דם ממאה נדה מלא בשר ממאה

לידה א"ל אילמלי דבר חדש אמרת לנו משום

עשין ריא טוש"ע י"ד סימן

גב ג מיי' פי״א מהנכות בכורים הלכה יד ופ״י הלכות איסורי ביאה הלכה ב והלכה יד סמג עשין המד טוש"ע י"ד סימן שה סעיף

מהלכות איסורי ביאי הלכה ג סמג לאוין קיא:

תום' הרא"ש

אכילה ושתיה שוין אלא בין אכילה ושתיה יהיו שני אכילה ושותה יהיו שני שלישים: **פושתיכנא** דפום בדיתא. פרש״י שכך שמו וקשה דה״ל למימר מפום בדיתא אלא לשון ממשלה ופרומות היא: שפיד מלא מיפשט דמשמע הא מלא! בשר טמאה לידה משום ראיכא למימר הא מלא בשר דבפלוגתא לא קא מיירי: הא נמי שמא ר' יהושע אמרה. אע"ג דאיכא מ"ד ילד גם ר׳ מסופק בדבר דהא שמא קאמר. ותימה אי כר׳ יהושע אפילו מלא דם נמי ואי הוה מפרשי' דעכור וצלול דהיינו ממראה בשר וצלול דהיינו ממראה בשר הוה ניחא אבל רש"י פיי צלול כמו מים צלולין: שאין הקב"ה עושה עור לאדם כרי דכתנות עור מתרגמינן . בשריהוז ובעור אדם אייר לולד בבהמה דקה טינוף. האי טינוף הוי מיחוי הולד עצמו ולאו כי האי טינוף בצמו האו כי האי טינוף דאמרינן לקמן רוב היולדות מטנפות דהתם בטינוף שקודם הולד קאמר: גבי בהמה דאיסורא הוא כו'. ואף לכהן צריך ליתנו ולא אמרינן ספק ממונא לקולא משום דאי לא יהיב ליה אתי תחלת ברייתו מראשו. ר״ח גרס ברשון וכן ר״ת והכי נמי איתא בתוספתא כלומר מראשו קשה דהא שמעינן בתרא דסוטה שהולד נולד דיחזקאל ברישא גידיז והדר כשר

. פ"ה שם איש וכן בערוך" ועוצו שן יווב של איסורי ביחה הנכה ד. מיי פ"ד מהלכות למימר מפומבדיתא אלא פרשב"ם לשון פרנסות בא ב מיי פ"ד מהלכות למימר בכורים הלכה י סמג וממשלה: מלא בשר מהו. ממתני׳ דקתני מלא דם ומלא מים

ז כשר תוושעת מכל התנף הל למי החי שטו סעיף ז: א"נ הא דלא חשיב משום דבפלוגתא מב ג מיי פייא מהלכות לא מיירי: שבא כר' יהושע. אע"ג דבעי למימר בסמוך מחלוקת בצלול אבל בעכור דברי הכל ולד רבי נמי מסופק היה בהא דהא מג ד ה ו ז מיי פ"ינ קאמר שמא:

(לעיל) בסומבום. וא״ת ואם שפיר מלא

דם הוי כחתיכה שבתוכה דם שפיר תלא בער נמי להוי כחתיכה של בער לכשתפעום תעמוד הארב בתיכונו דאנות נוחאה לידה במילואן לאו דוקא שיהו דאמר בפירקין דאינה טמאה לידה כשאין בה עלם ויש לומר דשפיר דמיא לולד טפי מחתיכה וטמא אפילו אין בה עלם אע"ג דבמלא דם שניהם שוים: מחלוקת בצלול. פ״ה מלא מים וכן משמע וקשה וכי עדיף ממלאה דם דאמר לעיל דטמאה נדה ולא לידה אפי׳ לרבי יהושע לכך נראה לפרש דללול ועכור היינו בשר עכור ונשר ללול: שארן הקב"ה עושה עור בו'. דכתנות עור בעור אדם מיירי כדמתרגמינן על משך נשריהון: מימן ולד בבהמה דקה מינוף. האי טינוף הוא ולד עלמו ולא דמי לטינוף דלקמן דרוב בהמות מטנפות דהתם טינוף של אחר יצירת סולד: גבר בהמה לחומרא. ואע"ג דקולא הוא שמוליאין ממון מרשות ישראל היינו משום דאי לא יהיב לכהן אתי למשרי בגיזה ועבודה: אינה חוששת. וקסבר רב דבעכור

מחלוקת [ר"י] ורבנן: תחלת ברייתו מראשו. מימה דבפ' בתרא דסוטה (דף מה:) קסבר אבא שאול תחלת ברייתו מטיבורו ומשלח שרשיו חילך ואילך ונראה לר״ת דגרם ש ברשון וכן פר"ח ובתוספתה פירש כעין חגב דסלעם מתרגמינן רשון וכן משמע

דמיירי בשיעור האבריםי): עור וכשר תלכישני ועצמות וגידים תסוכבני. ברישה עור ובשר והדר עלמות וגידים ובתחיית המתים דיחוקאל (סימן לו) איפכא גידין והדר בשר ומפרש במדרשי למה הדבר דומה לאדם שפושט וחוזר ולובש 0 מה שפושט ראשון לובש אחרון אבל בתחלת בריית הולד עור ובשר תחלה ואח"כ עלמות וגידין:

לידע

אביך שמענוך עכשיו מדהא קמייתא כיחידאה קאמר כסומכום שאמר משום ר"מ הא נמי שמא כרבי יהושע אמרה ואין הלכה כר' יהושע דתניא המפלת שפיר מרוקם ר' יהושע אומר ולד וחכ"א "אינו ולד אמר ר"ש בן לקיש משום ר' אושעיא מחלוקת בעכור אבל בצלול דברי הכל אינו ולד ור' יהושע בן לוי אמר בצלול מחלוקת איבעיא להו בצלול מחלוקת אבל בעכור דברי הכל ולד או דלמא בין בזה ובין בזה מחלוקת תיקו מיתיבי את זו דרש ר' יהושע בן חנניא יויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם מלמד שאין הקב"ה עושה עור לאדם אלא א"כ נוצר אלמא בעור תליא מילתא לא שנא עכור ול"ש צלול אי אמרת בשלמא בצלול מחלוקת היינו האיצטריך קרא אלא אי אמרת בעכור מחלוקת למה לי קרא סברא בעלמא הוא אלא שמע מינה בצלול מחלוקת ∘שמע מִינה וכן אמר ר"ג אמר רבה בר אבוה מחלוקת בעכור אבל בצלול דברי הכל אינו ולד איתיביה רבא לר"נ יאלא אמרו יםימן ולד בבהמה דקה מינוף בגסה שליא יבאשה שפיר ושליא ואילו שפיר בבהמה לא פמר אי אמרת בשלמא בצלול מחלוקת משום הכי אשה דרבי בה קרא פמר בה שפיר בבהמה דלא רבי קרא לא פמר בה שפיר אלא אי אמרת בעכור מחלוקת מכדי סברא הוא מאי שנא אשה ומאי שנא בהמה מי סברת רבי יהושע מפשם פשים ליה רבי יהושע ספוקי מספקא ליה ואזיל הכא לחומרא והכא לחומרא גבי אשה דממונא הוא ספק ממונא לקולא גבי בהמה דאיסורא הוא דאיכא לגבי גיזה ועבודה ספק איסורא

ומי מספקא ליה והא קרא קאמר מדרבגן וקרא אסמכתא בעלמא הוא א"ל רב חנינא בר שלמיא לרב הא רבי הא ר' ישמעאל בר' יוסי והא רבי אושעיא והא רבי יהושע בן לוי מר כמאן ס"ל

אין נראין כדאמרינן תחלת ברייתו א"ל אני אומר אחר זה ואחר זה אינה חוששת ושמואל אמר אחר זה ואחר מרחשו: כחלב. זהו שכבת זרע זה חוששת ואזרא שמואל למעמיה דכי אתא רב דימי אמר מעולם לא שהוא ניתך וקלוש מתחלה בשעת דכו שפיר בנהרדעא לבר מההוא שפירא דאתא לקמיה דשמואל דמנח יליאתו כחלב ואח"כ נעשה קפוי: עליה חום השערה מהאי גיסא וחזיא מהאי גיסא אמר אם איתא דולד וטולדין הואי לא הוה זיג כולי האי: ואם היה מרוקם וכו': תְנוּ רבגן יֹאיזהו שפיר מרוקם אבא שאול אומר יתחלת ברייתו סמראשו ושתי עיניו כשתי מיפין של זבוב תני רבי חייא המרוחקין זה מזה שני חוממין כשתי מיפים של זבוב תני רבי חייא יומקורבין זה לזה ופיו מתוח כחום השערה וגויתו כעדשה ואם היתה נקבה ינדונה כשעורה לארכה וחתוך ידים ורגלים אין לו ועליו מפורש בקבלה ²הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני עור ובשר תלבישני ועצמות וגידים תסוככני חיים וחסד עשית עמדי ופקודתך שמרה רוחי יואין בודקין אותו במים שהמים עזין

לחומרא ה"ג גבי אשה ספק מומאה לחומרא

פרשסבינה. שם האיש: כסומכוס. בריש פירקין [כא:] דם שבתוך החתיכה פרשתבינא. פ"ה שם איש וכן בערוך יו ואינו כן דאם כן ה"ל פ א מיי פ"י מהלפים מטמח משום נדה ויחידתה היה: כר' יהושע אמרה. דמשום עור שפיר לחודיה מטמא יוןמשום לידה ויחידאה היא דדילמא אפילו במלח בשר פליגי כיון דאינו מרוקם מעולם לא היה ולד ואע"ג. ליכא למפשט דדילמא הא מלא בשר חוששת אבל ודאי ולד לא הוי

דפליג רבי יהושע בשפיר לחודיה במלא דם מודה דלאו ולד הוא דדם מוכיח עליו]: בעלור. מה שבתוכו עכור דאיכא למימר ולד היה ונימוח: בצלול. שהוא מלא מים צלולין: היינו דחילטריך קרח. לרבי יהושע דמשום עור לחודיה הוי ולד: אלא אי אמרת. טעמא דרבי יהושע משום דעכור הוא ואיכא למימר נימוח ולאו משום עור קרא ל"ל: אלא לאו בצלול מחלוקת. ותיובתה דר"ל: הלה המרו. רישא בבכורות פרק הלוקח בהמה מן העובד כוכבים (דף יט:) לענין לפטור את שבא אחריו מתורת בכור: טינוף. לאחר שקבלה מן הזכר ונולר הולד נימוח וזב הימנו ויולא והולך ואותו טינוף פוטרתה מן הבכורה: שפיר ושליה. או שפיר או שליא: ספוקי מספהא ליה. בעכור גופיה אי ולד הוא אם לאו: הכא לחומרא והכא לחומרא. גבי בכורת בהמה אמר דלאו ולד הוא ולא פטר את הבא אחריו דאי אמרת פטר קא גזיז ועביד ביה עבודה ודילמא לאו ולד הוא ההוא קמא וקאתי לידי תקלה וגבי טומאת ולד אזיל לחומרא דקאמר ולד הוא וטמאה שבועיים וימי טוהר לא ס"ל דניתיב לה. וגבי בכור אדם דקולא היא דקאמר פטר את הבא אחריו ולא איכפת לן דאין קדושה בבכור אדם אלא ממון כהן ה׳ סלעים וספק ממונא לקולא דכהן הוי מוליא מחברו עליו הראיה: הא רבי. דאמר לעיל לא שמעתי: **והא רבי** ישמעאל. דאמר מלא בשר טמאה לידה: והא רבי אושעיא. דאמר בעכור מחלוקת: והא רבי יהושע בן לוי. דאמר בללול מחלוקת: אחד זה ואחד זה. אחד עכור ואחד ללול: חוששת. ויושבת ימי טומאה ואין לה ימי טוהר דספק ולד הוא ולא ודאי: לא דכו שפיר. לא טיהרו את המפלת שפיר משבועים ואפי׳ בלידה יבישתא: נהרדעה. אתריה דשמואל: זיג. ללול: טיפין של זכוב. עיני זכוב: ופיו מחוח כחוט השערה. סדק קטן ונראה כאילו חוט השערה מתוח שם: גוימו. גיד אבר הזכר. והא דתנן [כד:] תשב לזכר ולנקבה אלמא מספקא לן אם זכר אם נקבה כשאין ניכר בו החבר מיירי: כשעורה. היח סדוקה לארכה: וחיתוד ידים ורגלים. עדיין

עד חרליה קודם עד פלגיה], ב) [עי' תוס' ע"ז נג. סוף ד"ה או דילמא ושם סח. לים מו "יכנות ישם פול. במוסי ד"ה מיקון, ג) בכורות יט:, ד) [תוספתא פ"ד ה"ד], ה) [נ"ל כרשום פ" חגב. כך גי הילקוט], ו) [בע"י הגר נקבה נכרת כשעורה סדוקה לארכהן, ז) רש"ל, **ח**) וערך נמרכה), ז) רש"ג, ז) [ערך פשמיכנא], ע) [נ"ל כרשון וכן אימא בערוך ערך רשון], י) [עי" מוס" יומא פה. ד"ה אבא שאולן, כ) [ריש פרשמ מוריע], () נ"ל מה שפושע מוריע], () נ"ל מה שפושע מתישן, טי כי מהי שפושם אחרון לובש ראשון אבל כרי. רש"ל וכן הוא ברש"י דיחזקאל ועי' ר"מ ורש"א שגורסין גירסא שלפנינו והכל

תורה אור השלם

ר. וַיַּעַשׂ יִיְ אֱלֹהִים לְאָדְם. וּלָאָשָׁתוֹ בּתנוֹת עוֹר וילְבִּשׁם: וילְבִּשׁם: רראשיח ג רא

מוסף רש"י

לורת הולד (בכורות יט:).